

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

§. II. Quibus ex jure neganda sit sepultura Ecclesiastica?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

pedes de exempt. disput. 249. Pellizz. tract. 8. cap. 1. sect. 4. Qui duo ultimi addunt, quod in illo casu, quo corpus exhumari deberet, ut à Curia seculari inspiceretur, ad capiendam informationem de homicidio, posset Prælati Regularis ex vi hujus indulti Leonis X. licentiam præbere, etiam Episcopo inconsulto: quia cum is concesserit facultatem exhumandi cadaver, pro casu quod est transferendum ad alium locum; à fortiori concessit, ut possint Regulares exhumare cadaver ad breve tempus, quale requiritur, ut inspicatur.

§. II.

Quibus ex jure neganda sit sepultura Ecclesiastica?

Enumerantur hi, qui jure privantur sepultura. 192. In Rituali Romano à Paulo V. composito, & ordinato folio 144. recensentur omnes, qui ex jure sunt Ecclesiastica sepultura privati; dum statuitur non esse concedendam Ecclesiasticam sepulturam Paganis, Judæis, Infidelibus, Hæreticis; eorum fautoribus, Apostatis à fide, schismaticis, publicis excommunicationis majori excommunicatione, interdictis nominatim, & iis qui sunt in loco interdicto, eo durante; seipso occidentibus ob desperationem, vel iracundiam, nisi ante mortem dederint signa pœnitentiæ; morientibus in duello, etiam si ante obitum dederint pœnitentiæ signa, Manifestis, & publicis peccatoribus, qui sine

pœnitentiâ perierunt; illis, de quibus constat publicè, quod nec semel in anno susceperint Sacramenta Confessionis, & Communionis saltem in Paschate, & absque ullo signo contritionis obierint. Infantibus item mortuis absque baptismo. Sed additur: *Ubi verò in prædictis casibus, dubium occurrerit, Ordinarius consultatur.* Et merito sane supradictis negatur Ecclesiastica sepultura; quia hæc solum illis concedenda est, qui capaces sunt orationum, suffragiorum, & precum, quæ in Ecclesia fiunt à fidelibus; sed illorum incapaces sunt, qui in peccato mortali (ut de supradictis præsumitur) decesserunt, ergo, &c. § Ad supradictos casus omnes alii reducuntur, qui in jure possunt reperiri, & præsertim ad illum de manifestis peccatoribus, sub quo nomine comprehenduntur sacrilegi, adulteri, usurarii, blasphemii, Religiosi proprietarii, &c. § Manifestus autem peccator dicitur ille, cujus grave peccatū constat ex publica ejus confessione, vel ex evidentiâ facti quatenus mali, quod nullâ tergiversatione celari, nec explicari potest aliter, quam sub ratione mali si publicè fiat, ut nimirum coram populo vidente, & sciente tale factum, esse delictum grave, sitque proinde notum majori urbis parti. Nec tamen ad incurrendam privationem Ecclesiasticæ sepulturæ requiritur talibus esse assuetum peccatis, sed sufficit si semel deliquerit: quia per unicum actum verificatur quod aliquis sit Peccator, & fiat dignus excludi ab æterna beatitudine. Ita Sanchez lib. 7. de matrim. disput. 91 num.

num. 32. Megala lib. 3. de censur. cap. 1
num. 28. § Porro in his casibus etiam
Religiosi, & Moniales quantumvis
alias exemptione gaudeant, privan-
tur Ecclesiastica sepultura: quia Pau-
lus V. loquitur de omnibus Christi
fidelibus, cujuscumque status, condi-
tionis, & ordinis; sub quo verborum
tenore potuit comprehendere etiam
Regulares, cum sit omnium superior
& Legislator.

Quid in dubio facien- dum? 193. In dubio autem an cadaver sepeliendum sit in Ecclesia, an extra? procul dubio debet in Ecclesia sepe- liti, ut colligitur ex Cap. non estimemus 13. quest. 3. Cap. sacris 12. de sepultura. Et id quidem merito, quia jus possidet, ut sibi sepultura sacra concedatur: & in dubio melior est semper conditio possidentis. Proinde ita sentiunt D. Antonin. part. 3. tit. 20. cap. 5. §. 9. in fine. Lavor. tit. 2. cap. 12. in fine. Bordon. resolut. 51. numer. 196. Sed si res certa sit, si ve dubia, nemo est privandus Ecclesiastica sepultura, & extra eam sepeliendus, nisi prius per sententiam Ordinarum constet, esse reum talis criminis, quod sit obnoxium privationi Ecclesiasticæ sepulturæ, & dignum tali pœna, decessisse: quia illa privatio sepulturæ est pœna gravissima, cum privetur aliquis per eam aliorum orationibus, & suffragiis, multisque subsidiis spiritualibus: sed pœna etiam privativa non incurritur, nisi post sententiam judicis, saltem declaratoriam criminis, etiamsi incurri in jure dicatur ipso facto, nulla expectata judicis sententia, ut diximus tract. 11. de legibus, cap. 2. num. 59. ex-

go, &c. Itaque sic docent Bordon. supra num. 125. Pellizzar. tract. 8. capite 5. sect. 4. num. 148. § Sed solus Episcopus, vel ejus Vicarius Generalis, hic venit nomine Ordinarii, ad effectum ferendi prædictam sententiã, etiamsi cadaver deferendum esset ad Ecclesiam Regularium: quia cum initium sepulturæ sit elevatio cadaveris, quæ spectat ad Parochum; consequens est, quod solus Episcopus, qui est ejus superior, ferat in hac materia sententiam. At si cadaver fuerit Religiosi, de quo dubitatur, an sit capax sepulturæ, non amplius hoc pertinet ad Episcopum, sed ad superiorem Religionis localem: quia initium, medium, & finis sepulturæ ad eum spectat; & ideo tali negotio expediendo, non erit superioris Prælati judicium expectandum. Ita Bordon. num. 126. & 127.

194. Cæterum descendendo ad Quid casus particulares, à Paulo V. recensitos, prætermittis Judæis, Paganis, Hæreticis, &c. & eorum receptoribus, & auxiliatoribus, de quibus ibi expresse sit sermo, & in cap. Ecclesia, de consecrat. dist. 1. Cap. sanè 24. quest. 2. asserendum est, quod pueri non baptizati, etiamsi sint filii Christianorum, extra Ecclesiam sunt sepeliendi; & hoc non in pœnam criminis personalis, cum tale non habuerint, sed quia peccato originali infecti obierunt, & sic à regno Cælorum exclusi supponuntur: proindeque orationum, & suffragiorum incapaces censendi sunt. Secus dicendum est de infantibus mortuis in utero matris defunctæ adhuc existentibus: quia tales

tales, non censentur Personæ moraliter distinctæ à matre. Secus dicendum etiam de pueris, de quibus dubitatur an sint, vel non sint baptizati quia ut dicebamus, in dubio, tiadendus est defunctus Ecclesiasticæ sepulturæ: ac demum de Catechumenis, qui licet non sint baptizati baptismi aquæ; præsumuntur tamen baptizati fuisse baptismò fluminis, & in voto baptismum fluminis recepisse, nisi fuerint tales, qui cum possint recipere Baptismum fluminis, eum tamen recipere neglexerunt: quia præsumuntur in peccato mortali decessisse, ut colligitur ex Concilio Braccharensi, cap. 34. & 35.

Excommunicatus & interdictus, qui priuatur sepultura Ecclesiastica.
 195. Excommunicatus denuntiat, qui antequam absolueretur, defunctus est, non potest in loco sacro sepeliri, etiam si dederit signa contritionis, & doloris: quia æquum non est, quod cum mortuo communiceamus, quem vivam vitare tenebamur, ut habetur *Cap. sacris, de sepulturis, & aliis textibus à nobis tom. 2. tract. 10. de Censuris, cap. 3. num. 73. adductis.* Ubi etiam diximus hoc intelligendum esse de excommunicatis vitandis, & non de toleratis. Quod si in loco sacro sepulchrum fuerit vitandus excommunicatus, exhumandus est, & foras projiciendus, si ab aliis corporibus discerni possit, ita habetur dicto *Cap. sacris, citat.* Et, Ecclesia solemni aspersione reconcilianda est, & purganda, quia polluta fuit, ut constat *Cap. consuluit, de Consecrat. Ecclesiar. in 6.* Si dederit signa poenitentiae ante mortem, absolvendus est antequam sepeliatur, *cap. à nobis 1. de sen-*

sentia excommunicationis. Si verò contingat ante absolutionem sepeliri, non est exhumandus, sed absolvendus; dum tamen hæredes prius petierint absolutionem, juxta *Glossam Cap. ad hac, de privileg. Cap. si civitas, verbo sepeliri, de sententia excommunicationis in 6.* § Interdicti potè personaliter & specialiter, non possunt in sepultura laica sepeliri; uti in dicto decreto jubet Paulus V. & ita habetur in *Clementin. 1. de sepulturis, cap. Episcoporum, de privilegiis in 6.* Nec tempore interdicti localis, in loco interdicto generaliter, vel specialiter, possunt cadavera sepeliri, uti constat ex *Cap. quod inter, de poenitentis, & remissionibus, & ex Cap. Episcoporum, de privilegiis in 6.* Qualiter autem Clerici possunt sepeliri in loco sacro tempore interdicti localis, & Religiosi illi, qui Bullam cruciatam receperunt, & de aliis huc spectantibus, latè diximus *tract. 10. de Censuris, citato, cap. 6. punct. 6. per totum.*

196. Item qui in duello moritur privatur Ecclesiastica sepultura, etiam si cum signis doloris, & contritionis obierit, ut in dicta Constitutio Pauli V. habetur, & in Tridentino *sess. 25. cap. 19. de Reformat.* necnon in aliis textibus: Et hoc non solum intelligendum est de provocante, sed etiam de admittente, nisi in illis casibus, in quibus diximus *tom. 2. tract. 10. de Censuris, cap. 4. punct. 3. per totum,* duellum posse honestari, & licitum reddi: quod quidem tunc merito concessimus; & nunc quoque libenter concedimus. Ratio autem dictorum in hoc numero est, quia in

Qui in duello moritur, extra Ecclesiam sepeliendus est.

duello morientes, in gravissimo decedunt peccato. Tum etiam: quia sunt excommunicati per Tridentinum, & alios textus. Verum difficultas est inter Doctores, an qui in duello vulnerati, decedunt postea extra locum duelli, privandi sint Ecclesiastica sepultura, etiamsi doloris signa dederint: imo etiam si Sacramenta receperint. Aliqui id affirmant: quia per illud *in duello* secundum illos non denotatur locus materialis conflictus, sed quod in duello vulneratus ex eodem vulnere decesserit. Sic Bordon. *resol. 51. num. 111.* Lavor. *tit. 12. num. 16.* Peregrin. & Sanctius citati à Diana statim adducendo. Sed nos cum hæc sit pœnalis lex, & restringenda, locum duelli, locum ipsius conflictus interpretamur. Unde si quis vulneratus in duello fuerit, & postea extra locum duelli moriatur, privandum eum non esse Ecclesiastica sepultura judicamus, si cum signis pœnitentiæ decedat. Sic aliis citatis, Diana *part. 2. tract. 16. resol. 52.* & p. 4. *tract. 4. resol. 192. §. verum.* & p. 5. *tract. 2. resol. 99. §. notandum.* & p. 7. *tract. 11. resol. 44.* Imo etiam Portel. *in respons. moral. p. 3. casu 10 num. 3.* quem videtur sequi Diana p. 4. *tract. 4. resol. 192.* sic interpretatur illud *in duello*, ut significet idem, quod in ipso conflictu duelli: quia qui sic moritur, decedit evidenter in peccato mortali; quod tamen dici non potest de eo, qui finito conflictu, in loco duelli, cum signis doloris, & pœnitentiæ moritur, qui licet excommunicatus sit, non tamen est vitandus, cum non sit nominatim denunciatus, nec pro-

inde de illorum numero, quos privari Ecclesiastica sepultura diximus *tract. 10. cap. 3. n. 37.*

197. Ad hunc casum duelli reducit casus illius, qui in torneamenti moritur: qui privatur Ecclesiastica sepultura, *cap. Ecclesia, de consecratione, distinct. 1. cap. sanè 24. q. 2.* quod intelligendum est de torneamenti periculosis, & non extendendum ad casum, quo quis in ipso loco torneamenti quidem vulnus accipiat, sed postea peracta pœnitentia moriatur: Cujus tamen oppositum tenent Lezana *verb. sepultura, num. 15.* Sylvest. *eodem verbo, quest. 9.* Villalob. *tract. 31. difficult. 3. num. 2.* Sed quia hoc tempore tale genus torneamenti vix est in usu, in eo non est immorandum. § Etiam usurarius manifestus nisi pœniteat, & restituat quæ per usuras acquisivit, vel cautionem de restitutione præster, privandus est Ecclesiastica sepultura, *Cap. quia, de usuris, cap. quamquam eod. tit. in 6.* Sed circa hoc vide quæ diximus *tom. 3. tract. 14. de contract. cap. 3. punct. 14. per totum.* §. Deinde etiam Religiosi proprietarii debent privari Ecclesiastica sepultura, *Cap. Monachi 2. de statu Monach. ibi: Qui in extremis cum peculio inventus fuerit, & digne non pœniterit, nec oblatio pro eo fiat, nec inter Fratres recipiat sepulturam.* & *Cap. cum ad Monasterium. eod. tit. ibi: Quod si proprietarius apud quemquam inventus fuerit in morte, ipsa cum eo in signum perditionis extra Monasterium in sterquilino subterretur.* Quæ quomodo intelligenda sint diximus *tom. 3. tract. 13. de restit. cap. 6. num. 8.* Alia circa hoc ipsum

Morientes in torneamenti sicut etiam usurarii, Religiosi proprietarii, privantur Ecclesiastica sepultura

vie

videri poterunt apud Dian. p. 4. tract. 4. resol. 23. Bordon. resol. 51. num. 131. Portel. verb. sepultura, n. 11.

Peccator publicus 198. Peccatores publici, & mani-
festi in quocumque genere peccati, non
privatur nisi dederint signa pœnitentiæ, non
sepultu- sunt sepeliendi in loco sacro, quia
raEccle- absque pœnitentiâ in peccato mor-
siastica. tali præsumuntur decessisse, ut in di-
cto Pauli V. decreto habetur, & cõ-
muniter à Doctoribus asseritur: Signa
autem pœnitentiæ, aut contritio-
nis, (quæ quoad præsens idem esse
judicatur) cum qua peccator præsu-
mitur decessisse emendatus, est peti-
tio veniæ, desiderium Confessarii
externo signo expressum, tussio pe-
ctoris, genuflexio, invocatio Dei, B.
Virginis, & Sanctorum, suspiria ad
Deum, deosculatio rei sacræ, & simi-
lia; dummodo in his casibus, ac de
his signis habeatur probatio per unũ
testem. Lavor. tit. 2. cap. 12. num. 21.
Lezana verb. sepultura, num. 25. Nal-
dus in summ. eodem verbo num. 6. Ex
quo infertur quòd extra locum sa-
crum sepeliendæ sunt meretrices, cõ-
cubinarij, usurarii, & omnes qui in
flagranti delicto occiduntur, nisi quis
attestetur eos signa pœnitentiæ ante
mortem dedisse; & ideo in Cap. fures,
de furto, cuidam latroni, qui fuerat
in flagranti occisus, sepultura nega-
tur. Unde probat etiam Navarr. in
dicto cap. & ex illo Villalob. difficult. 3.
num. 10. quod si maritus uxorem
aut adulterum in flagranti delicto
adulterij occidat, non sint isti in se-
pultura Ecclesiastica sepeliendi. Sed
Doctissimus Noster Lezana num. 23.
ita loquitur circa hunc casum. (Pec-

catores autem, seu illi qui existiman-
tur in peccato mortali decessisse, &
tamen non constat certò impœni-
tentes mortuos illos fuisse, quales
sunt qui mortui fuerunt in torneamẽ-
tis taurorum, & adulteri deprehensi
in adulterio, ac idcirco interfecti à
marito, quamvis nulla signa contri-
tionis dederint, in loco sacro sepeliri
debent, uti docet Joannes Sanctius
in selectis disput. 36. nu. 3. & 4.) Idem
habet Mendoza 2. 2. disp. 76. sect. 1.
§. 21. asserens quemlibet peccatorem
publicum mortentem absque signis
doloris, dummodo non constet evi-
denter impœnitentem fuisse mor-
tuum, in sepultura sacra posse tumu-
lari; quia potuit salvari per confessio-
nem occultam; quod etiam videtur
amplecti Diana 5. part. tract. 3. reso-
lut. 99.

199. Privantur etiam Ecclesiastica
sepultura, qui semel in anno pro-
prio sacerdoti confiteri, & Euchari-
stiæ Sacramentum in Paschate sum-
mere, notoriè, & absque probabili
excusatione intermiserunt, ut habetur
in dicto Decreto Pauli V. & in Cap.
omnis, de pœnitentiis, & remissionibus.
Qui tamen in anno unum ex his Sa-
cramentis recepit, non debet Eccle-
siastica carere sepultura: quia præsu-
mitur bonus fidelis; vel si esset
occultus peccator, carere non de-
beret, quia textus de notorio loqui-
tur; idque meritò statuitur ne ex ca-
rentia sepulturæ manifestetur pecca-
tor occultus. Sic Lavorius capite 12.
num. 22. Bordon. resol. 51. nu. 115.
Sed notandum est, quod non statim,
ac publicè scitur aliquem in Paschate

Qui saltẽ
sentel in
anno nõ
fuit con-
fessus,
nec in
Paschate
commu-
nicavit,
non est
sepeliend-
us in
loco
sacro.

non communicasse, deneganda est ei Ecclesiastica sepultura; quia forte alicui occultè confessus fuit, qui ob aliquam urgentem causam, illi ne communicaret, præcepit; cumque in dubio nullus præsumendus sit, suam spiritualem salutem negligere, ille quoque credendus est se dignum reddidisse Ecclesiasticam sepulturam ut prebat textus in *cap. sancimus 8. quest. 7.* Proinde docet bene Navarrus *locis citatis*, & ex eo Villalob. *difficult. 3. n. 10.* quod semper delinquens excusandus est, quantum fieri potest: & aliqua excusatione rationabili inventa, liberandus est ab infamia criminis, & sepulturæ sacræ tradendus; quod in hoc, & in aliis casibus enumeratis, necnon præcipue in sequenti semper est præ oculis habendum,

Occidētes seip-
sos ex
despera-
tione,
nō sunt
sepelien-
di in lo-
co sacro.

200. Qui seipsum ex desperatione occiderit, in loco sacro sepeliendus non est, juxta ordinationem Pauli V. & idem habetur in *Cap. ex parte 1. de sepulturis. & Cap. placuit, 23. quest. 5.* Sed hoc intelligendum est de eo, qui ex desperatione, vel iracundia deliberata se occidit; non verò de illo, qui ex infania vel furore rationem absorbente, aut etiam casu, vel ex ignorantia, putando se in eo obsequium præstare Deo, sibi vitam ademit. Nec de eo, qui se volens occidere, antequam moriatur signa aliqua pœnitentiæ dedit. Unde si quis intra cubiculum clausus, reperitur suspensus, sed genibus flexis, sive coronam vel imaginem præ manibus habens, in loco sacro sepeliendus est; quia præsumitur mortuus cum signo pœnitentiæ. Ita *Lavor. tit. 2. cap. 12. num. 31. Portel.*

verb. sepultura, num. 1. Bordon. n. 118. Neque ex eo, quod aliquis suspensus reperitur, aut gladio confossus, aut in puteum demersus, vel in flammam projectus, aut ex culmine præcipitatus, desperate decessisse est præsumendus; quia fortasè ab alio fuit occisus, & ut tegetur crimen, illo, vel alio modo fuit projectus; vel sanè ratione privatus, & phrenesi captus id fecisse judicandus est: amor enim vitæ non ita facile vincitur, nec est credibile aliquem nisi insanum, ob quodvis malum vitandum, malum omnium gravissimum, cujusmodi est vitæ privatio, & æternæ salutis dispendium voluisse ex seipso amplecti. Unde nisi ex evidentissimis signis, aut conjecturis constet, aliquem à se, & non ab alio occisum fuisse, idque ex iracundia, aut desperatione deliberata, non verò ex errore, aut ex infania, vel alia passione rationem penitus absorbente, tradendus est sacræ sepulturæ: quia si in omnibus causis criminalibus probationes evidentissimæ requiruntur, ut reus etiam auditus conderneretur, *l. sciant cuncti, ff. de probationibus, & Cap. sciant cuncti 11. quest. ultim.* quanto magis in ista, in qua agitur de condemnatione re ipsi inaudito, qui pro se nihil opponere potest. Item nisi evidentissime probetur oppositum, semper reus de quo in præsentia agitur, excusandus est. Sic Villalob. *tract. 31. difficult. 3. num. 4. Navarr. consil. 9. de sepult. lib. 3. Rodriguez tom. 3. quest. 71. artic. 1. Joannes Sanctius in select. dub. 36. n. 14. Pellizzac. tract. 8. cap. 5. sect. 4. nu. 148. Diana part. 5. tractatu 3.*

resolut. 100. & part. 6. tract. 7. resolut. 47.

Peccat
mortali-
ter, qui
privatū
sepulcu-
rā à jure,
cumulat

201. Sed inquires, quale peccatum committant, & quas pœnas incurrant, sepelientes defunctum in loco sacro, qui dictis casibus prohibitis est obnoxius. Respondetur, quòd Parochi, vel Religiosi aliquos sepelientes, qui ex juris statuto privati sunt sepultura, mortaliter peccant: quia in re gravi faciunt cõtra Ecclesiæ prohibitionem; quam ob rem etiam pœnas recensendas incurrunr, & tenentur restituere corpus, & qui à quid ratione illius perceperunt; ut constat ex Cap. cum liberum, de sepulcris, & ita docent Sylvest. quest. 9. Angelus verbo sepultura, num. 39. Barbosa quem refert, & sequitur Lezana tom. 3. verb. sepulcrum, num. 24. Porro si quis ex supradictis, in loco sacro fuerit sepultus, exhumandus est, si discerni possit ab aliis fidelibus; aliàs non, Cap. sacris de sepulcris, Cap. Ecclesiæ 1. & 2. distinct. 4. de Consecrat. Imò si cada ver sepultū fuerit intra Ecclesiā Regularium, potest Episcopus illius exhumationem illis præcipere, si illi denegari debuerat sepultura, quia publicè excommunicatus, usurarius, interdictus, quia ipse ita conceditur, abrogatis omnibus privilegiis in contrarium in Clementin. eos, de sepulcris. Sed si ob alios casus sit illi sepultura indebitè concessa, & si Prælati exterrare corpus teneatur, & foras projicere, id Episcopus præcipere non potest ob exemptionem ab ejus jurisdictione Ecclesiæ regularis, ratione cujus se habet, ac si extra Dioccesim esset sepultum cadaver,

Pelliz. supra n. 176. Sylvest. verb. sepultura, n. 16.

202. Præter hæc duplex assignatur in jure excommunicatio contra sepelientes in loco sacro eos, qui indigni sunt sepultura Ecclesiastica. Prima habetur in cap. quicumque 2. de hæreticis in 6. ubi sic dicitur: Quicumque hæreticos, credentes, receptatores, defensores, vel fautores eorum scienter præsumserint Ecclesiastica tradere sepultura, usque ad satisfactionem idoneam excommunicationis sententia se noverint subjacere; nec absolutionis beneficium mereantur, nisi propriis manibus publicè extumulent, & projiciant hujusmodi corpora damnatorum. Secunda habetur in Clementina 1. de sepulcris. his verbis: Eos qui propria temeritatis audacia defunctorum corpora, non sine contemptu clavium Ecclesiæ, in cœmeteriis interdicti tempore, in casibus non concessis à jure, vel excommunicatos publicè, aut nominatim interdictos, vel usurarios manifestos scienter sepelire præsumunt; decernimus ipso facto, excommunicationis sententia subjacere. A qua nullatenus absolvantur, nisi prius ad arbitrium Diocesanæ Episcopi, eis quibus per præmissa, fuerit injuria irrogata, satisfactionem exhibuerint competentem.

203. Neutra tamen ex his duabus excommunicationibus incurritur ab iis; qui in aliis casibus hoc paragrafo assignatis tradunt sepultura Ecclesiasticæ, aliquem ea privatum, sed primam tantum incurrunr, qui hæreticos, eorum fautores, receptatores, &c. sepeliunt. Secundam, qui tempore interdicti, vel nominatim inter-

Duplex
excom-
municatio
contra se-
pelientes
in loco
sacro
privatos
Ecclesiæ
sepultura.

Qui in-
currant
duplicè
suprapo-
sitam
excom-
municatio-
nem?

dictum, vel publicè excommunicatum, aut usurarium manifestum sepeliunt. § Sed cum in utriusque excommunicationis formula dicatur: *Qui scienter præsumpserit cum temeritate*; ideo scientia, præsumptio, & temeritas copulativè requiruntur ad eas incurrendas; tunc igitur quis temerarie sepelire dicitur alium, cum sciens defunctum declaratum fuisse indignum sepulturâ; nihilominus illum sepelit in loco sacro, vel de facto in eo sepelivit: quamvis ignorantia, & inadvertentia excuset, ut patet ex à nobis dictis tom. 2. tract. 10. de censuris, cap. 1. num. 198. § Nominè autem Ecclesia, in prima excommunicationis formula, & cœmeterii in secunda, venit Ecclesia vel cœmeterium, vel quicumque alius locus ex designatione Ordinarii, ad sepulturam fidelium designatus, eò quòd mens legislatoris sit, ut similes peccatores careant Ecclesiastica sepultura, qualis est illa, quæ construitur in Ecclesiis, cœmeteriis, &c. ut notat Gloss. in dicta Clemen. 1. de sepult. verb. cœmeterium. § Demum per sepelientes, qui in prædictis textibus dicuntur incurrere excommunicationem, non tantùm intelliguntur funus comitantes, nectantùm Clerici canones, crucem portantes, campanas pulsantes, vel corpus ad sepulturam deferentes; nec solum illi, qui propriis manibus corpus defuncti attollunt, in sepultura deponunt, & terra cooperiunt, ut plures probabiliter asserunt; sed etiam mandantes, & procurantes, quod defunctus in loco sacro sepeliatur, & ad id authoritative

concurrentes, uti cum citatis Hugol. Palao, Conincho, Suarez, Trullenchio, Diana, diximus tract. dict. de censuris, c. 3. punct. 7. à n. 78.

§. III.

An, & quomodo eligentes in Ecclesiis Regularium sepulturam, possint ab eis sepeliri?

204. **L**iberum est omnibus Christi fidelibus, sive Clerici sint, sive laici eligere sibi sepulturas in Ecclesiis Regularium; & sive eligant illas, sive non eligant, si tamen in Monasterio suorum majorum habeant sepulchra, in eis potest Regulariter ipsos sepelire, tam cum habitu Religionis, quam absque illo Ita habetur tum ex Jure Communi, in Cap. ubicumque 13. quest. 2. & in Cap. Agapetus 16. quest. 1. & in Clementin. Dudum de sepulturis. Tum etiam ex privilegio Clementis IV. Martini IV. Bonifacii VIII. Sixti IV. Pii V. Clementis V. & aliorum: ut videre est apud Casarubios in compend. privileg. Mendicant. verb. sepelitis, & sepultura, num. 8. & 13. Barbosa de Jure Ecclesiast. lib. 2. ca. 10. num. 21. Lezana tom. 1. part. 7. c. 1. num. 21. & prædicta electio sepulturæ, nec à Parochis, neque ab Episcopis, neque à quocumque alio impediri potest. Riccius in praxi, part. 4. resolutione 293. Hieronym. Rodrig. in compend. qq. Regul. resol. 128. Borodon. tom. 3. resol. 51. num. 7. § Quæ privilegia, & jura etiam concessa cen-